

LIETUVOS RESPUBLIKOS LYGIŲ GALIMYBIŲ KONTROLIERIUS

SPRENDIMAS DĖL GALIMOS DISKRIMINACIJOS SOCIALINĖS PADĖTIES PAGRINDU IŠDUODANT LEIDIMĄ STATYTI AUTOMOBILĮ VILNIUJE APMOKESTINAMOSE AUTOMOBILIŲ STATYMO VIETOSE IR MOKĖTI LENGVATINIŲ RINKLIAVOS TARIFŲ TYRIMO

2025 m. sausio 28 d. Nr. (24)SI-8)SP-5

Vilnius

Lygių galimybių kontrolieriaus tarnyba (toliau – Tarnyba) 2024 m. rugsėjo 30 d. gavo pareiškėjo (Tarnybai asmens duomenys žinomi) paklausimą dėl galimo Vilniaus miesto gyventojų, kurie yra deklaravę gyvenamąją vietą apmokestinamose už automobilio statymą zonose (toliau – mokama zona), diskriminavimo išduodant leidimą parkuotis tose zonose ir mokėti lengvatinį rinkliavos tarifą dėl vairuotojo pažymėjimo neturėjimo. Paklausime aprašyta situacija, kai Vilniaus miesto gyventojas yra deklaravęs gyvenamąją vietą mokamoje zonoje ir šiuo metu jam atsirado poreikis įgyti leidimą statyti automobilį šalia savo gyvenamos vietos. Pareiškėjas paaiškino, kad jis neturi vairuotojo pažymėjimo ir šio pažymėjimo jam nereikėjo įsigyjant automobilį ir registruojant jį automobilių registre. Pareiškėją jo automobiliu vežioja kitas asmuo, tačiau, Pareiškėjo teigimu, jis negali gauti leidimo savo automobilio statymui prie gyvenamosios vietos lengvatiniu rinkliavos tarifu, nes, remiantis Vilniaus miesto savivaldybės tarybos sprendimu, tokie leidimai suteikiami tik mokamų zonų gyventojams, turintiems vairuotojo pažymėjimą.

Iš paklausimo turinio sužinota, kad jame yra nurodytas Vilniaus miesto savivaldybės tarybos 2021 m. sausio 6 d. sprendimas, kuriuo patvirtinta nauja Vietinės rinkliavos už naudojimąsi Tarybos nustatytais mokamomis vietomis automobiliams statyti nuostatų (toliau – Nuostatai) redakcija. Nuostatų 25 punkte nurodoma, kad „gyventojų leidimą, suteikiantį teisę statyti automobilį mokamose automobilių stovėjimo vietose, išduoda Savivaldybės įmonė „Susisiekimo paslaugos“ automobilio valdytojui (vairuotojui), sumokėjusiam nustatyto dydžio vietinę rinkliavą ir pateikusiam:

25.1. užpildytą Savivaldybės įmonės „Susisiekimo paslaugos“ nustatytos formos prašymą, kuriame

nurodomas lengvojo automobilio valstybinis numeris; 25.2. vairuotojo pažymėjimą, išduotą prašančiojo vardu; 25.3. Lietuvos Respublikos įstatymų ir kitų teisės aktų nustatyta tvarka išduotą pažymą arba išrašą dėl asmens deklaruotos gyvenamosios vietos gyvenamojoje patalpoje.“

Kilus abejonų, ar dėl Nuostatų 25.2 papunktyje nurodyto reikalavimo gyventojams turėti vairuotojo pažymėjimą nėra diskriminuojami asmenys, nurodytoje zonoje deklaravę savo gyvenamąją vietą ir turintys savo vardu registruotą automobilį, tačiau neturintys vairuotojo pažymėjimo ir dėl to negalintys gauti leidimo statyti savo automobilį mokamoje prie gyvenamosios vietos esančioje zonoje mokant lengvatinį tarifą, dėl jų socialinės padėties (vairuotojo pažymėjimo, kaip atitinkamą kvalifikaciją ir įgūdį patvirtinančio dokumento, turėjimas priskirtinas Lietuvos Respublikos lygių galimybių įstatyme įtvirtintai socialinės padėties apibrėžčiai), 2024 m. spalio 15 d. lygių galimybių kontrolieriaus sprendimu pradėtas tyrimas dėl galimo Lygių galimybių įstatymo 5 straipsnio 1 dalies 1 punkto pažeidimo.

Lygių galimybių kontrolierė, vadovaudamasi Lietuvos Respublikos lygių galimybių įstatymo 30 straipsnio 1 ir 2 dalimis, 2024 m. spalio 23 d. raštu Nr. (24)SI-8)S-499 „Dėl informacijos pateikimo“ kreipėsi į Vilniaus miesto savivaldybę ir paprašė per 7 darbo dienas pateikti paaiškinimus dėl galimos diskriminacijos socialinės padėties pagrindu ir atsakyti į klausimus:

„1. Kokiais motyvais, argumentais remiantis Nuostatuose (25.2 papunktyje) yra įtvirtintas reikalavimas gyventojams, turintiems savo vardu registruotą automobilį ir norintiems gauti lengvatinį automobilio statymo leidimą mokamose zonose, pateikti vairuotojo pažymėjimą? Kodėl būtent gebėjimas vairuoti automobilį yra susijęs su gyventojų teise statyti automobilį jo gyvenamojoje mokamoje zonoje lengvatiniu tarifu, atsižvelgiant į tai, kad toje vietoje gyvenamąją vietą deklaravęs asmuo gali turėti savo vardu registruotą automobilį, tačiau, neturėdamas vairuotojo pažymėjimo, juo naudotis padedamas kito asmens?

2. Kokiomis teisės aktų nuostatomis yra pagrįstas Nuostatų (25.2 papunkčio) reikalavimas gyventojams, norintiems gauti lengvatinį automobilio statymo leidimą mokamose zonose, pateikti vairuotojo pažymėjimą?

3. Kaip, Jūsų nuomone, gyventojai, turintys automobilį, tačiau dėl sveikatos pablogėjimo ar kitų priežasčių neturintys teisės vairuoti ir todėl negalintys palankesniais sąlygomis statyti automobilio šalia namų (nors pavėžėjimo paslaugas jiems gali teikti ir kiti asmenys, šeimos nariai), galėtų realizuoti savo teisę oriai gyventi, esant reikalui patogiai naudotis savo prie namų pastatytu automobiliu ir komfortiškai nuvykti į reikiamą vietą?“

Kartu prašyta pateikti kitą reikšmingą informaciją, susijusią su atliekamu tyrimu dėl galimybės gauti leidimą statyti automobilį lengvatiniu tarifu.

Lygių galimybių kontrolierė

n u s t a t ė:

Vilniaus miesto savivaldybės administracijos Infrastruktūros grupės vadovas 2024 m. lapkričio 24 d. raštu Nr. A51-172015/24(3.3.2.26E-INF) informavo, kad Vilniaus miesto savivaldybės tarybos 2011 m. liepos 13 d. sprendimu Nr. 1-127 patvirtintų Vietinės rinkliavos už naudojimąsi Tarybos nustatytomis mokamomis vietomis automobiliams statyti nuostatų (2021 m. sausio 6 d. redakcija) 25.2 punkte numatyta pareiga pateikti vairuotojo pažymėjimą, išduotą prašančiojo vardu, norint gauti gyventojų leidimą, suteikiantį teisę statyti automobilį mokamose automobilių stovėjimo vietose (toliau – gyventojų leidimas).

Paaiškindamas tokio teisinio reglamentavimo priežastis, Vilniaus miesto savivaldybės atstovas remiasi Nuostatų 29 punktu, pagal kurį „vieta gyventojų ir asmens, turinčio komercinių patalpų savininko (valdytojo) leidimą, automobiliui nėra rezervuojama“; Nuostatų 4 punktu, kuriuo nustatyta, kad „šia rinkliava siekiama reguliuoti transporto eismo srautus, skatinti alternatyvius kelionių būdus, pagerinti gyvenamosios ir miesto aplinkos ekologinę būklę. Vietinė rinkliava pradedama rinkti atsižvelgiant į viešąjį ir gyventojų interesus, eismo saugumą, įvertinant galimybes naudotis stovėjimo vietomis, siekiant sudaryti sąlygas, kad piko metu stovinčių automobilių kiekis neviršytų 85 proc. stovėjimo vietų užimtumo atskirose teritorijose“.

Vilniaus miesto savivaldybės rašte teigiama: „rinkliava apmokestintos vietos nėra skirtos išimtinai gyventojų poreikiams tenkinti, o siekiama subalansuoti įvairių visuomenės grupių poreikius bei pasiekti kitus tikslus - kaip pvz., skatinti alternatyvius kelionių būdus, pagerinti gyvenamosios ir miesto aplinkos ekologinę būklę. Siekiant subalansuoti įvairių visuomenės grupių poreikius svarbu, kad nebūtų piktnaudžiaujama suteiktomis lengvatomis, tokiomis kaip gyventojų leidimai. Taip pat neturėtų susidaryti situacija, kai rinkliava apmokestintos automobilių stovėjimo vietos būtų naudojamos tik šalia gyvenančiųjų interesams tenkinti, todėl aktualus santykis tarp išduotų gyventojų, komercinių patalpų savininkų leidimų ir bendrai automobilių stovėjimo vietų“.

Vilniaus miesto savivaldybės atstovas raštu informavo, kad „šiuo metu Vilniaus mieste yra 17308 rinkliava apmokestintų automobilių stovėjimo vietų, išduota 16765 vnt. gyventojų leidimų“ bei atkreipė dėmesį, kad „gyventojų leidimas suteikia teisę statyti automobilį neribojant stovėjimo laiko, t. y., jis gali stovėti stovėjimo vietoje visą parą“. Vilniaus miesto savivaldybės atstovas paaiškino Tarnybai, kad „pastebėta piktnaudžiavimo atveju, kai gyventojai piktnaudžiauja jiems suteikta lengvata ir gauna gyventojų leidimus ne savo transporto priemonėms. Tokie leidimai naudojami kitų asmenų poreikiams tenkinti, o ne tų asmenų, kuriems skirta ši lengvata. Buvo pastebėta atveju kai skelbimuose interneto portaluose buvo pardavinėjami gyventojų leidimai. Todėl reikalavimas pateikti vairuotojo pažymėjimą, išduotą prašančiojo vardu, norint gauti Gyventojų leidimą atliepia nurodytus tikslus: siekiama, kad nebūtų piktnaudžiaujama gyventojų leidimais, kad gyventojų leidimu naudotųsi tik tas, kas gali vairuoti automobilį. Taip pat siekiama užtikrinti, kad suteikiamų lengvatų skaičius nebūtų per didelis ir kiti miestiečiai, kuriems nesuteiktos lengvatos, galėtų pasinaudoti automobilių stovėjimo vietomis mokėdami rinkliavą“.

Vilniaus miesto savivaldybės atstovas, atsakydamas į lygių galimybių kontrolierės klausimą, kokiais teisės aktais yra pagrįstas reikalavimas turėti vairuotojo pažymėjimą norintiems gauti lengvatinį automobilio statymo leidimą mokamose zonose, paaiškino, kad „LR Rinkliavų įstatymo 12 str. 1 d. 3 p. numato, kad savivaldybės tarybai priskiriama kompetencija nustatyti vietinės rinkliavos lengvatas, kurios nustatomos savivaldybės tvirtinamuose vietinės rinkliavos nuostatuose. Atskiros lengvatos nustatytos LR rinkliavų įstatymo 11 str. 1 d. 6 p., bet ši lengvata (gyventojų leidimai) nepriskirta prie tokių. Todėl aptariama lengvata (gyventojų leidimai) ir jos suteikimo sąlygos nustatytos Nuostatuose“.

Vilniaus miesto savivaldybės rašte informuojama, kad „remiantis Nuostatų 25.1 p. nereikalaujama, kad automobilis priklausytų pareiškėjui, t. y. išduodant leidimą netikrinama kam priklauso automobilis. Remiantis Nuostatų 25. 3 p. lengvata (gyventojų leidimai) išduodami asmenims, kurie deklaravę gyvenamąją vietą patalpoje esančioje rinkliava apmokestintoje rinkliavos zonoje. Taigi, Jūsų nurodytu atveju gyventojų leidimą gali gauti ir kitas asmuo, kuris yra deklaravęs gyvenamąją vietą toje pačioje patalpoje ir turi vairuotojo pažymėjimą. Taip pat atkreiptinas dėmesys, kad jei asmuo turi negalią ir turi asmens su negalia statymo kortelę, jis gali naudotis asmenims su negalia skirta lengvata statyti automobilį nemokant rinkliavos, padėjus asmens su negalia statymo kortelę už automobilio priekinio stiklo (Nuostatų 16.6 p.)“.

Lygių galimybių kontrolierė

k o n s t a t u o j a:

1. Tyrimo metu vertinama, ar Vilniaus miesto savivaldybė, kaip savivaldybės institucija, tinkamai įgyvendino Lygių galimybių įstatymo 5 straipsnio 1 dalies 1 punkte įtvirtintą pareigą, pagal kurią valstybės ir savivaldybių institucijos ir įstaigos pagal kompetenciją privalo užtikrinti, kad visuose teisės aktuose būtų įtvirtintos lygios teisės ir galimybės nepaisant lyties, rasės, tautybės, pilietybės, kalbos, kilmės, socialinės padėties, tikėjimo, įsitikinimų ar pažiūrų, amžiaus, lytinės orientacijos, negalios, etninės priklausomybės, religijos.

Kitaip tariant, lygių galimybių kontrolierės inicijuoto tyrimo metu vertinama, ar Vilniaus miesto savivaldybės taryba 2011 m. liepos 13 d. sprendimu Nr. 1-127 (2021 m. sausio 6 d. redakcija) patvirtintų Nuostatų 25.2 punktu nenustatė mažiau palankių sąlygų gauti gyventojų leidimą bei statyti automobilį lengvatiniu rinkliavos tarifu dėl socialinės padėties Vilniaus miesto gyventojams, deklaravusiems gyvenamąją vietą gyvenamojoje patalpoje, esančioje teritorijoje, kurioje galioja gyventojams išduodami leidimai statyti automobilius mokamose automobilių stovėjimo vietose, bei norintiems gauti leidimą statyti automobilį tokioje mokamoje zonoje, tačiau neturintiems vairuotojo pažymėjimo.

Taigi, šio tyrimo atveju galima asmenų diskriminacija gaunant gyventojų leidimus automobilių statymui siejama su asmens socialine padėtimi. Lygių galimybių įstatymo 2 straipsnio 8 dalyje socialinė padėtis apibrėžiama kaip asmens padėtis, kurią lemia jo šeiminė padėtis, įgytas išsilavinimas, kvalifikacija ar mokymasis ir studijos mokslo ir studijų institucijose, turima nuosavybė, gaunamos pajamos, teisės aktuose nustatytos valstybės paramos poreikis ir (arba) kiti su asmens turutine padėtimi susiję veiksniai.

Šio tyrimo kontekste pažymėtina, kad vairuotojo pažymėjimo turėjimas gali būti prilyginamas tam tikrai kvalifikacijai, kuri gali būti apibrėžiama kaip Lietuvos Respublikos teisės aktų nustatyta tvarka pripažįstama asmens turimų kompetencijų arba profesinės patirties ir turimų kompetencijų, reikalingų tam tikrai veiklai, visuma.

Lietuvos Respublikos saugaus eismo keliuose įstatymo 2 straipsnio 89 dalyje įtvirtinta vairavimo egzamino sąvoka, tai yra „nustatyta tvarka atliekamas teisę vairuoti tam tikros kategorijos transporto priemonę įgyti norinčio asmens eismo dalyviams reikalingų teorinių žinių, praktinių transporto

priemonės vairavimo įgūdžių ir gebėjimų patikrinimas“; 2 straipsnio 92 dalyje vairuotoju apibrėžiamas asmuo, „vairuojantis transporto priemonę. Vairuotojams prilyginami asmenys, dalyvaujantys eisme pagal šiame įstatyme nustatytus papildomus reikalavimus (vadeliotojai, raiteliai, asmenys, varantys keliu gyvulius ar paukščius), taip pat asmenys, kurie moko vairuoti.“; 2 straipsnio 93 dalyje vairuotojo pažymėjimas apibrėžiamas kaip „teisės aktų nustatyta tvarka išduodamas dokumentas, kuriuo patvirtinama asmens teisė vairuoti tam tikros kategorijos motorinę transporto priemonę (motorines transporto priemones) ir nurodomos vairavimo sąlygos.“

Taigi įgytos teorinės ir praktinės žinios, įgūdžiai, gebėjimai vairuoti transporto priemonę laikytini specifinėmis žiniomis, reikalingomis vairuoti transporto priemonę, ir šias žinias patvirtinančio dokumento, tai yra vairuotojo pažymėjimo, kuriuo suteikiama teisė asmeniui būti eismo keliuose dalyviu, įgijimas suponuoja turėjamą kvalifikacijos, kuri laikoma socialinės padėties apibrėžties, įtvirtintos Lygių galimybių įstatyme, sudėtinio elementu.

2. Tyrimui aktualūs teisės aktai, reglamentuojantys lygių galimybių užtikrinimą ir diskriminacijos sąvoką, ir juos aiškinanti teismų praktika

2.1. Lygių galimybių užtikrinimo, nediskriminavimo principai yra įtvirtinti visuose pagrindiniuose žmogaus teises ir laisves reguliuojančiuose tarptautiniuose dokumentuose.

Antai Visuotinės žmogaus teisių deklaracijos 1 straipsnyje nustatyta, kad visi žmonės gimsta laisvi ir lygūs savo orumu ir teisėmis, o 7 straipsnyje – kad visi žmonės yra lygūs įstatymui ir nediskriminuojami turi teisę į lygią įstatymo apsaugą, kad visi turi teisę į lygią apsaugą nuo visokios diskriminacijos ir nuo visokio tokios diskriminacijos kurstymo; Tarptautiniame pilietinių ir politinių teisių pakte ir Tarptautiniame ekonominių, socialinių ir kultūrinių teisių pakte valstybės įsipareigoja užtikrinti vyrams ir moterims lygias teises naudotis visomis teisėmis, ir pripažįsta, kad visi žmonės yra lygūs įstatymui ir turi teisę į vienodą, be jokios diskriminacijos rasės, odos spalvos, lyties, kalbos, religijos, politinių arba kokių nors kitokių pažiūrų, tautinės ar socialinės kilmės, turtinės padėties, gimimo ar kokio nors kito požymio pagrindu įstatymo apsaugą.

Žmogaus teisių ir pagrindinių laisvių apsaugos konvencijos (toliau – EŽTK) 14 straipsniu draudžiama bet kokia diskriminacija dėl asmens lyties, rasės, odos spalvos, kalbos, religijos, politinių ar kitokių pažiūrų, tautinės ar socialinės kilmės, priklausymo tautinei mažumai, nuosavybės, gimimo ar kitais pagrindais.

2.2. Lietuvos Respublikos Konstitucijoje įtvirtintas pamatinis asmenų lygybės principas. Konstitucijos 29 straipsnyje nustatyta, kad įstatymui, teismui ir kitoms valstybės institucijoms ar

pareigūnams visi asmenys yra lygūs, žmogaus teisių negalima varžyti ir teikti jam privilegijų dėl jo lyties, rasės, tautybės, kalbos, kilmės, socialinės padėties, tikėjimo, įsitikinimų ar pažiūrų pagrindu.

Aiškindamas Konstitucijos 29 straipsnio nuostatas, Lietuvos Respublikos Konstitucinis Teismas ne kartą yra konstatavęs, kad konstitucinis visų asmenų lygybės principas, kurio turi būti laikomasi ir leidžiant įstatymus, ir juos taikant, ir vykdant teisingumą, įpareigoja vienodus faktus teisiškai vertinti vienodai ir draudžia iš esmės tokius pat faktus savavališkai vertinti skirtingai, kad konstitucinis visų asmenų lygybės principas reiškia žmogaus prigimtinę teisę būti traktuojamam vienodai su kitais, įtvirtina formalią visų asmenų lygybę, taip pat kad asmenys negali būti diskriminuojami arba kad jiems negali būti teikiama privilegijų; konstitucinis asmenų lygiateisiškumo principas būtų pažeistas, jeigu tam tikri asmenys ar jų grupės būtų traktuojami skirtingai, nors tarp jų nėra tokio pobūdžio ir tokios apimties skirtumų, kad toks nevienodas traktavimas būtų objektyviai pateisinamas; šis principas savaime nepaneigia galimybės įstatymu nustatyti nevienodą, diferencijuotą teisinį reguliavimą tam tikrų asmenų, priklausančių skirtingoms kategorijoms, atžvilgiu, jeigu tarp šių asmenų yra tokio pobūdžio skirtumų, kurie tokį diferencijuotą reguliavimą daro objektyviai pateisinamą (be kitų, 2004 m. gruodžio 13 d., 2024 m. kovo 7 d. nutarimai). Konstitucinio Teismo jurisprudencijoje pažymima, kad diskriminacija dažniausiai suprantama kaip žmogaus teisių varžymas ar tam tikrų privilegijų teikimas atsižvelgiant į lyties, rasės, tautybės, kalbos, kilmės, socialinės padėties, tikėjimo, įsitikinimų ar pažiūrų požymius (be kitų, 2017 m. gruodžio 17 d. išvada, 2019 m. sausio 11 d. nutarimas).

2.3. Lygių galimybių įstatymo paskirtis – užtikrinti, kad būtų įgyvendintos Konstitucijos 29 straipsnio nuostatos, įtvirtinančios asmenų lygybę ir draudimą varžyti žmogaus teises ir teikti jam privilegijas lyties, rasės, tautybės, kalbos, kilmės, socialinės padėties, tikėjimo, įsitikinimų ar pažiūrų pagrindu (1 straipsnio 1 dalis).

Diskriminacijos samprata išplaukia iš lygių galimybių principo, įtvirtinto tiek nacionaliniuose, tiek tarptautiniuose teisės aktuose. Lygių galimybių kontrolieriaus praktikoje ne kartą konstatuota, kad diskriminacija plačiaja prasme suvokiama kaip skirtumų darymas, susijęs su asmeniui būdingu tam tikru jį identifikuojančiu požymiu, kai tokiam skirtingam traktavimui nėra jokių objektyvių pagrįstų priešasčių. Dėl tokio skirtingo traktavimo asmeniui ar vienodais požymiais pasižyminčiai grupei asmenų gali būti sukuriamos prievolės, nepatogumai, sumažinamos arba apskritai atimamos galimybės realizuoti savo teises, kurie nėra taikomi kitiems visuomenės nariams, pasižymintiems kitais asmens tapatybės požymiais.

Lygių galimybių įstatymo 2 straipsnio 1 dalyje diskriminacija apibrėžiama kaip tiesioginė ir netiesioginė diskriminacija, priekabiavimas, nurodymas diskriminuoti lyties, rasės, tautybės, pilietybės, kalbos, kilmės, socialinės padėties, tikėjimo, įsitikinimų ar pažiūrų, amžiaus, lytinės orientacijos, negalios, etninės priklausomybės, religijos pagrindu. Lygių galimybių įstatymo 2 straipsnio 9 dalyje tiesioginė diskriminacija apibrėžiama kaip elgesys su asmeniu, kai lyties, rasės, tautybės, pilietybės, kalbos, kilmės, socialinės padėties, tikėjimo, įsitikinimų ar pažiūrų, amžiaus, lytinės orientacijos, negalios, etninės priklausomybės, religijos pagrindu jam taikomos mažiau palankios sąlygos, negu panašiomis aplinkybėmis yra, buvo ar būtų taikomos kitam asmeniui. Taigi diskriminacija kildinama iš palyginamųjų asmenų ar jų grupių nevienodo traktavimo, pagrįsto to asmens ar grupės asmenų tam tikrais tapatybės požymiais ar priskirtinomis savybėmis.

Lygių galimybių įstatymo 5 straipsnio 1 dalies 1 punkte nustatyta, jog valstybės ir savivaldybių institucijos ir įstaigos pagal kompetenciją privalo užtikrinti, kad visuose teisės aktuose būtų įtvirtintos lygios teisės ir galimybės nepaisant lyties, rasės, tautybės, pilietybės, kalbos, kilmės, socialinės padėties, tikėjimo, įsitikinimų ar pažiūrų, amžiaus, lytinės orientacijos, negalios, etninės priklausomybės, religijos. Tai reiškia, kad priimdamos jų kompetencijai priskirtus teisės aktus, valstybės ir savivaldybių institucijos ir įstaigos negali juose įtvirtinti tokių nuostatų, kuriomis būtų sudarytos prielaidos diskriminuoti asmenis ar asmenų grupę dėl lyties, rasės, tautybės, pilietybės, kalbos, kilmės, socialinės padėties, tikėjimo, įsitikinimų ar pažiūrų, amžiaus, lytinės orientacijos, negalios, etninės priklausomybės, religijos.

3. Tyrimui aktualūs kiti teisės aktai

3.1. Lietuvos Respublikos rinkliavų įstatymo 12 straipsnio 1 dalimi savivaldybės tarybai suteikiama teisė savo sprendimu tvirtinti vietinės rinkliavos nuostatus, kuriuose nustatomi vietinės rinkliavos dydis (1 dalies 1 punktas), vietinės rinkliavos mokėjimo tvarka (1 dalies 2 punktas); vietinės rinkliavos lengvatos (1 dalies 3 punktas) bei kiti aspektai, susiję su vietinės rinkliavos grąžinimu, delspinigiais ir pan. Rinkliavų įstatymo 11 straipsnio 1 dalies 6 punktu nustatyta, kad savivaldybės taryba turi teisę savivaldybės teritorijoje nustatyti vietines rinkliavas tik už naudojimąsi savivaldybės tarybos nustatytais vietomis automobiliams statyti su tam tikromis išimtimis.

3.2. Lietuvos Respublikos vietos savivaldos įstatymo 6 straipsnio 2 punktu įtvirtinta, kad vietinių rinkliavų nustatymas priskirtinas savarankiškosios savivaldybių funkcijoms; 15 straipsnio 2 dalies 29 punktu nustatyta, kad išimtinai savivaldybės tarybos kompetencijai priskirtas vietinių rinkliavų, įmokų ir mokesčių tarifų nustatymas įstatymų nustatyta tvarka. Atkreiptinas dėmesys, kad Vietos savivaldos įstatymo 4 straipsniu yra įtvirtinti principai, kuriais grindžiama vietos savivalda, o vienas iš principų

„žmogaus teisių ir laisvių užtikrinimo ir gerbimo. Savivaldybės institucijų ar valstybės tarnautojų priimami sprendimai turi nepažeisti žmogaus orumo, jo teisių ir laisvių, lygių galimybių“ (4 straipsnio 12 punktas).

3.3. Savivaldybės tarybos sprendimu patvirtintų Nuostatų 1 punktu nustatyta, kad vietinės rinkliavos už naudojimąsi Tarybos nustatytomis mokamomis vietomis automobiliams statyti nuostatai parengti vadovaujantis Rinkliavų įstatymu; 4 punkte apibrėžiamas rinkliavos tikslas, tai yra nustatyta, kad šia „rinkliava siekiama reguliuoti transporto eismo srautus, skatinti alternatyvius kelionių būdus, pagerinti gyvenamosios ir miesto aplinkos ekologinę būklę“, minėtu punktu taip pat nustatyta, kad „vietinė rinkliava pradedama rinkti atsižvelgiant į viešąjį ir gyventojų interesus, eismo saugumą, įvertinant galimybes naudotis stovėjimo vietomis, siekiant sudaryti sąlygas, kad piko metu stovinčių automobilių kiekis neviršytų 85 proc. stovėjimo vietų užimtumo atskirose teritorijose“; 11 punktu nustatyti vietinių rinkliavų dydžiai pagal vietinės rinkliavos zonas.

3.3.1. Nuostatų 11.7 punktu įtvirtinami vadinamieji lengvatiniai rinkliavų dydžiai Vilniaus gyventojams statyti pirmąjį automobilį, jeigu gyventojas atitinka kitus Nuostatų reikalavimus: „už automobilio valdytojo (vairuotojo), deklaravusio gyvenamąją vietą gyvenamojoje patalpoje (bute) arba poilsio paskirties iki 2017 m. gruodžio 31 d. įregistruotoje patalpoje, esančioje teritorijoje, kurioje galioja gyventojams išduodami leidimai statyti automobilius mokamose automobilių stovėjimo vietose, ir turinčio Savivaldybės įmonės „Susisiekimo paslaugos“ (toliau – Įmonė SP) išduotą elektroninį leidimą (toliau – gyventojų leidimas), pirmojo automobilio stovėjimą“ nustatytas metinis mokestis priklausomai nuo to, kokioje zonoje gyventojas yra deklaravęs gyvenamąją vietą (žaliojoje, geltonojoje, raudonojoje ar mėlynojoje zonoje); 11.8 punktu yra įtvirtinti lengvatiniai rinkliavų dydžiai Vilniaus gyventojams statyti antrąjį automobilį už nustatyto dydžio mokestį, jeigu gyventojas atitinka Nuostatų reikalavimus: „už automobilio valdytojo (vairuotojo), deklaravusio gyvenamąją vietą gyvenamojoje patalpoje (bute) arba poilsio paskirties iki 2017 m. gruodžio 31 d. įregistruotoje patalpoje, esančioje teritorijoje, kurioje galioja gyventojams išduodami leidimai statyti automobilius mokamose automobilių stovėjimo vietose, ir turinčio gyventojų leidimą“; 11.10 punktu nustatyti atitinkami rinkliavos dydžiai per mėnesį ir metus už automobilių stovėjimą geltonojoje ir žaliojoje zonose; 11.11 punktu nustatytas rinkliavos dydis gyventojams, statantiems antrąjį automobilį daugiabučio gyvenamojo namo vidinėje teritorijoje priklausomai nuo atitinkamos zonos. Atkreiptinas dėmesys, kad Nuostatų 11.9 punktu nustatytas rinkliavos dydis „už automobilio, naudojamo dalijimosi automobiliu paslaugai teikti, stovėjimą bet kurioje rinkliavos zonoje – 67 (šešiasdešimt septyni) Eur per mėnesį“,

jeigu ši paslauga atitinka Nuostatų kriterijus. Nuostatų 13 punktu įtvirtinta, kad „vietinės rinkliavos mokėtojai yra automobilių valdytojai (vairuotojai), kurie naudojami Tarybos nustatytose vietinės rinkliavos zonose esančiomis mokamomis bei rezervuotomis vietomis automobiliams statyti“.

Taigi pagal Nuostatuose įtvirtintą teisinį reguliavimą subjektas, kuris įgyja teisę mokėti mažesnio dydžio rinkliavą už automobilio statymą mokamose zonose, yra automobilio valdytojas (vairuotojas), deklaravęs gyvenamąją vietą gyvenamojoje patalpoje (bute) arba poilsio paskirties iki 2017 m. gruodžio 31 d. įregistruotoje patalpoje, esančioje teritorijoje, kurioje galioja gyventojams išduodami leidimai statyti automobilius mokamose automobilių stovėjimo vietose, ir turintis Įmonės SP išduotą elektroninį leidimą. Nuostatais vienam gyventojui suteikiama teisė mokamoje zonoje gyvenamojoje vietoje statyti ne daugiau nei du automobilius, apmokestinant leidimą skirtingu tarifu.

Vadinasi, pagal Nuostatus asmuo, galintis pasinaudoti teise mokėti lengvatinį rinkliavos mokestį už automobilio statymą, neprivalo turėti automobilio nuosavybės teise, gali būti jo valdytojas, tačiau privalo būti deklaravęs gyvenamąją vietą atitinkamoje apmokestinamoje zonoje (kurioje nori gauti leidimą statyti automobilį už lengvatinį mokestį) bei turėti Įmonės SP išduotą leidimą statyti automobilį.

3.3.2. Nuostatų VII skyriuje reglamentuojama gyventojų ir komercinių patalpų savininko (valdytojo) leidimų išdavimo, naudojimo, pakeitimo ir panaikinimo sąlygos ir tvarka.

Nuostatų VII skyriaus 25 punktu reglamentuojama gyventojų leidimo, suteikiančio teisę statyti automobilį mokamose automobilių stovėjimo vietose, išdavimo tvarka ir sąlygos, pagal kurią nustatyta, jog gyventojų leidimus išduoda Įmonė SP automobilio valdytojui (vairuotojui), sumokėjusiam nustatyto dydžio vietinę rinkliavą ir pateikusiam:

„25.1 užpildytą Savivaldybės įmonės „Susisiekimo paslaugos“ nustatytos formos prašymą, kuriame nurodomas lengvojo automobilio valstybinis numeris;

25.2 vairuotojo pažymėjimą, išduotą prašančiojo vardu;

25.3 Lietuvos Respublikos įstatymų ir kitų teisės aktų nustatyta tvarka išduotą pažymą arba išrašą dėl asmens deklaruotos gyvenamosios vietos gyvenamojoje patalpoje (bute) arba poilsio paskirties iki 2017 m. gruodžio 31 d. įregistruotoje patalpoje esančioje teritorijoje, kurioje galioja gyventojams išduodami leidimai statyti automobilius mokamose automobilių stovėjimo vietose“.

Nuostatų 26 punktu įtvirtinta, kad gyventojų leidimas galioja šalia asmens, kuriam išduotas toks leidimas, deklaruotos (registruotos laikinos) gyvenamosios vietos nustatytoje teritorijoje.“

Taigi pagal Nuostatų 25 punkte įtvirtintą teisinį reglamentavimą leidimus statyti automobilius šalia savo gyvenamosios vietos palankesnėmis sąlygomis, kitaip tariant, mokėdami lengvatinius rinkliavos mokesčius apmokestinamose automobilių statymo vietose gyvenantys vilniečiai gali gauti tik tuo atveju, jeigu atitinka šiuos kriterijus: a) pateikia užpildytą Įmonės SP nustatytos formos prašymą, kuriame nurodomas lengvojo automobilio valstybinis numeris; b) pateikia vairuotojo pažymėjimą, išduotą prašančiojo vardu ir c) pateikia teisės aktų nustatyta tvarka išduotą pažymą arba išrašą dėl asmens deklaruotos gyvenamosios vietos gyvenamojoje patalpoje (bute) arba poilsio paskirties iki 2017 m. gruodžio 31 d. įregistruotoje patalpoje esančioje teritorijoje, kurioje galioja gyventojams išduodami leidimai statyti automobilius mokamose automobilių stovėjimo vietose.

Vadinasi, pagal Nuostatuose įtvirtintą teisinį reguliavimą leidimą statyti automobilį apmokestinamose automobilių statymo vietose, mokant lengvatinį tarifą, gali gauti visi tokį prašymą pateikę vilniečiai, kurie toje zonoje yra deklaravę savo gyvenamąją vietą ir turi vairuotojo pažymėjimą. Kitaip tariant, galimybė gauti leidimą parkuoti automobilį apmokestintoje zonoje siejama su deklaruota gyvenamąja vieta ir su vairuotojo pažymėjimu, bet ne automobilio, registruoto gyventojų, norinčių gauti minėtą leidimą, vardu, turėjimu. Sistemiskai aiškinant Nuostatuose įtvirtintą teisinį reguliavimą, matyti, kad pagal jį, atsižvelgiant į tai, kad minėtam leidimui gauti nebūtina turėti automobilį, registruotą asmens, deklaravusio gyvenamąją vietą apmokestintoje zonoje, vardu, tai, kad asmuo valdo kokį nors automobilį ir dėl to jam reikalingas minėtas leidimas automobiliui parkuoti, preziumuojama vien iš to, kad asmuo turi vairuotojo pažymėjimą.

Kartu tai reiškia, kad pagal Nuostatus apmokestinamoje zonoje gyvenamąją vietą deklaravęs asmuo, turintis savo vardu registruotą automobilį, tačiau dėl kokių nors priežasčių neturintis vairuotojo pažymėjimo, negali gauti leidimo statyti turimą automobilį apmokestinamoje zonoje lengvatiniu tarifu, nes neatitinka vienos iš Nuostatuose įtvirtintų sąlygų leidimui parkuoti automobilį lengvatiniu tarifu gauti.

4. Lygių galimybių gauti leidimą parkuoti savivaldybės apmokestinamoje zonoje vertinimas

4.1. Pažymėtina, kad pagal galiojančius teisės aktus (be kita ko, Lietuvos Respublikos vidaus reikalų ministro 2001 m. gegužės 25 d. įsakymą Nr. 260 „Dėl Motorinių transporto priemonių ir jų priekabų registravimo taisyklių patvirtinimo“ (2022 m. gegužės 12 d. redakcija)) asmenys turi teisę įsigyti transporto priemonę, apdrausti ją transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės privalomuoju draudimu ir registruoti ją savo vardu, neturėdami vairuotojo pažymėjimo. Teisės aktais nėra draudžiama saugiai eksploatuoti turimą transporto priemonę keliuose tokiu būdu, kai asmeniui,

neturinčiam vairuotojo pažymėjimo, padeda teisę vairuoti turintis asmuo tam, kad automobilio savininkas galėtų naudoti automobilį savo poreikiams tenkinti. Svarbu pažymėti, kad ne visi žmonės nori, turi drąsos ir geba vairuoti automobilį, tačiau teisės vairuoti automobilį neturėjimas neapriboja jų teisės įsigyti transporto priemonę, naudoti ją savo poreikiams (pavyzdžiui, naudojantis vairuotojo paslauga ar artimųjų pagalba).

Taigi, kaip matyti ir iš į Tarnybą besikreipusio pareiškėjo pateiktos informacijos, vairuotojo pažymėjimo neturinčio asmens poreikius keliauti, oriai judėti gali užtikrinti kiti asmenys, turintys teisę vairuoti ir galintys automobilio savininką nuvežti į reikiamas vietas, taip užtikrinant asmeninius ar profesinius interesus; tokiu būdu realizuojamas žmogaus noras būti nepriklausomu. Taip pat gali susiklostyti situacijos, kai asmenys praranda teisę vairuoti dėl sveikatos sutrikimų ar kitų priežasčių (vairuotojo pažymėjimo galiojimas sustabdomas ar nepratęsiamas), tačiau jie turi įgiję nuosavybės teisę automobilį, kuriuo turi teisę ir gali naudotis kaip keliavimo priemone. Vis dėlto, asmenų, turinčių savo automobilį, tačiau neturinčių teisės jo vairuoti patys (neturintys vairuotojo pažymėjimo), galimybės automobilį naudoti savo poreikiams pagal Nuostatuose nustatytą teisinį reguliavimą tampa apribotos tuo aspektu, kad jie negali pasinaudoti palankesnėmis sąlygomis parkuoti automobilį apmokestinatoje zonoje lengvatiniu tarifu. Vadovaujantis savivaldybės nustatytais taisyklėmis negalėdami gauti išduodamo leidimo, jie privalo parkuoti automobilį savo gyvenamojoje zonoje mokėdami pilną kainą, kuri yra gerokai didesnė. Tokie iš Nuostatuose įtvirtinto teisinio reguliavimo kylantys ribojimai yra finansiškai reikšmingi ir nepalankūs apmokestinamose automobilių statymo zonose gyvenantiems asmenims, neturintiems vairuotojo pažymėjimo, bet turintiems automobilį, kuriuo naudojasi padedami profesionalaus vairuotojo, šeimos nario, draugo, kito asmens, nes turint automobilį, bet neturint vairuotojo pažymėjimo, tenka mokėti viso dydžio automobilio statymo apmokestinamoje zonoje rinkliavą.

4.2. Šiame kontekste pažymėtina, kad, kaip ne kartą yra konstatavęs Konstitucinis Teismas, nustatant teisinius apribojimus, privalu paisyti protingumo reikalavimo, taip pat proporcingumo principo, pagal kurį nustatytos teisinės priemonės turi būti būtinos demokratinėje visuomenėje ir tinkamos siekiamiems teisėtiems bei visuotinai svarbiems tikslams (tarp tikslų ir priemonių turi būti pusiausvyra), jos neturi varžyti asmens teisių labiau, negu reikia šiems tikslams pasiekti (be kitų, 2004 m. gruodžio 13 d. nutarimas); iš Konstitucijos kyla reikalavimas užtikrinti teisingą pusiausvyrą tarp visuomenės ir asmens interesų, t. y. užtikrinti viešąjį interesą ir išvengti nepagrįsto asmens teisių ribojimo (2004 m. gruodžio 13 d., 2007 m. kovo 20 d., 2009 m. gruodžio 11 d. nutarimai).

Vilniaus miesto savivaldybės rašte nurodoma, kad būtent tokios leidimų parkuoti automobilį lengvatiniu tarifu apmokestinamose zonose išdavimo sąlygos nustatytos dėl to, kad „pastebėta piktnaudžiavimo atveju, kai gyventojai piktnaudžiauja jiems suteikta lengvata ir gauna gyventojų leidimus ne savo transporto priemonėms. Tokie leidimai naudojami kitų asmenų poreikiams tenkinti, o ne tų asmenų, kuriems skirta ši lengvata“, taip pat kad „buvo pastebėta atveju kai skelbimuose interneto portaluose buvo pardavinėjami gyventojų leidimai“. Tarnybai pateiktuose paaiškinimuose nurodoma ir tai, kad tokia tvarka siekiama išvengti visų vietų užstatymo vien gyventojų automobiliais, kad apmokestinamomis vietomis galėtų naudotis ir kiti vairuotojai.

Pažymėtina, kad tikslas išvengti piktnaudžiavimo atveju, kuomet minėtus leidimus gauna arba jais naudojasi kiti asmenys, nei tie, kurie turi realų poreikį statyti automobilį miesto apmokestinamose zonose, taip pat tikslas palikti dalį vietų kitiems vairuotojams, yra laikytini teisėtais ir pagrįstais tikslais, ir siekiant šių tikslų gali būti nustatomos tam tikros sąlygos minėtiems leidimams gauti.

Vis dėlto, nors Nuostatuose įtvirtintu teisiniu reguliavimu, pasak Savivaldybės, siekiama išvengti piktnaudžiavimo leidimų įsigijimu atveju, kai „gyventojai <...> gauna gyventojų leidimus ne savo transporto priemonėms“, tenka konstatuoti, kad juo nėra užkirstas kelias tokioms situacijoms, kai šia teise gali būti piktnaudžiuojama, kaip antai, tais atvejais, kai bet kuris toje zonoje gyvenamąją vietą deklaravęs asmuo, turintis vairuotojo pažymėjimą, tačiau jo nenaudojantis ir neturintis automobilio, gali kreiptis dėl leidimo išdavimo, ir jį gavęs, leisti juo naudotis kitiems asmenims, arba kai toje zonoje gyvenamąją vietą deklaravęs gyventojas, turintis vairuotojo pažymėjimą, leidimo prašo automobiliui, kurio savininkas gyvena visai kitoje miesto vietoje, tačiau nori turėti galimybę dėl kokių nors priežasčių automobilį statyti apmokestinamoje zonoje. To neneigia ir paaiškinimus pateikęs Savivaldybės atstovas. Tokiu teisiniu reguliavimu, atvirktėčiai siekiamam tikslui, kaip tik sudaromos prielaidos gauti leidimą „ne savo transporto priemonei“, nes jos turėti pagal galiojančią tvarką nereikalaujama. Kartu pažymėtina ir tai, kad tokiu teisiniu reguliavimu nėra sudaromos prielaidos teisę gauti leidimą statyti automobilį lengvatinėmis sąlygomis apmokestinamose zonose pasinaudoti tiems asmenims, kurie turi savo vardu registruotą automobilį ir juo naudojasi, padedami kitų asmenų, neturėdami vairuotojo pažymėjimo, ir kuriems tas leidimas jiems yra realiai reikalingas.

Konstatuotina, kad Nuostatuose įtvirtintos leidimo statyti automobilį, mokant lengvatinį tarifą, išdavimo sąlygos suponuoja, kad tų pačių Vilniaus miesto apmokestinamų automobilių statymo zonų gyventojai pagal Nuostatais įtvirtintą reglamentavimą priklausomai nuo jų socialinės padėties įgyja skirtingas teises gauti leidimą statyti automobilį šalia savo gyvenamosios vietos, kurios yra ženkliai

mažiau palankios tiems asmenims, kurie neturi vairuotojo pažymėjimo (nors turi savo vardu registruotą automobilį) ir negali įgyti Įmonės SP išduodamo leidimo statyti automobilį lengvatinėmis rinkliavos taikymo sąlygomis, ir dėl to yra priversti mokėti už savo automobilio statymą šalia gyvenamosios vietos viso dydžio automobilio statymo rinkliavos mokestį, priešingai nei tie, kurie turi vairuotojo pažymėjimą.

Kaip minėta, vairuotojo pažymėjimo turėjimas Lygių galimybių įstatymo taikymo prasme laikytinas asmens socialinės padėties išraiška, kaip dokumentas, žymintis tam tikrą įgūdį, kvalifikaciją. Pažymėtina, kad tarp Vilniaus miesto apmokestinamų automobilių statymo zonų gyventojų, turinčių realų poreikį statyti automobilį gyvenamosios vietos zonoje, kurioje automobilių stovėjimas apmokestinamas, nėra tokio pobūdžio skirtumų, kurie suponuotų palankesnį traktavimą būtent asmenų socialinės padėties pagrindu, tai yra jų įgytos kvalifikacijos vairuoti automobilį aspektu, nes statyti automobilį toje zonoje gali turėti poreikį tiek gyventojai, turintys vairuotojo pažymėjimą ir valdantys nebūtinai savo automobilį, tiek gyventojai, neturintys vairuotojo pažymėjimo, tačiau jiems priklausančiu automobiliu besinaudojantys kitų asmenų pagalba. Todėl manytina, kad asmenų, gyvenančių tose pačiose apmokestinamų automobilių statymo zonose ir besinaudojančių automobiliu savo asmeninėms, profesinėms reikmėms tenkinti, nepaisant to, ar valdomą automobilį vairuoja patys, ar jų nuosavybės teise valdomą automobilį vairuoja kitas asmuo, teisinė padėtis yra vienoda ir jiems turėtų būti taikomas vienodo elgesio principas, nepaisant socialinės padėties, t. y. sudaromos vienodos galimybės kreiptis dėl leidimo statyti automobilį mokant lengvatinį tarifą išdavimo. Kaip minėta, siekiant pagrįsto ir teisėto tikslo, derinant viešą ir privatų interesą statyti automobilį tam tikroje vietoje, gali būti nustatomi tam tikri ribojimai, todėl sutiktina, kad išduodamų leidimų statyti automobilį lengvatinėmis sąlygomis skaičius gali būti ribotas, tačiau pretenduoti į tokius leidimus turėtų galėti visi tos zonos gyventojai (pagal deklaruotą gyvenamąją vietą), galintys pagrįsti realų savo poreikį turėti tokį leidimą. Konstatuotina, kad vien tik vairuotojo pažymėjimo turėjimas neturėtų būti siejamas su gyventojų teisės statyti savo automobilį šalia gyvenamosios vietos ir mokėti už jo statymą lengvatinį rinkliavos mokestį realizavimu.

Todėl manytina, kad Nuostatų 25.2 punktu, kuriuo gyventojas, deklaravusis gyvenamąją vietą apmokestinamose automobilių statymo zonose, reikalaujama pateikti vairuotojo pažymėjimą tam, kad jis gautų leidimą statyti automobilį šalia gyvenamosios vietos, gali būti sudarytos prielaidos apriboti tų pačių zonų gyventojų, turinčių automobilius, naudojančių juos savo poreikiams tenkinti, tačiau

neturinčių vairuotojo pažymėjimo, teisę vienodomis sąlygomis statyti automobilį apmokestinamose zonose būtent dėl socialinės padėties.

Taigi įvertinus tyrimo metu gautą informaciją, paaiškinimus, teisės aktų nuostatas, konstatuotina, kad Nuostatuose įtvirtintu teisiniu reguliavimu dėl leidimų statyti automobilį apmokestinamose zonose, mokant lengvatinį rinkliavos tarifą, išdavimo gali būti sudarytos prielaidos atsirasti situacijoms, kuomet dėl socialinės padėties (vairuotojo pažymėjimo neturėjimo) mažiau palankios sąlygos taikomos kai kuriems toje zonoje deklaravusiems savo gyvenamąją vietą asmenims, turintiems savo vardu registruotą automobilį ir norintiems jį statyti toje zonoje.

Atsižvelgiant į tai ir vadovaujantis Lygių galimybių įstatymo 29 straipsnio 2 dalies 3 punktu, Vilniaus miesto savivaldybei siūlytina apsvarstyti galimybę peržiūrėti Nuostatuose įtvirtintas leidimo statyti automobilį apmokestinamose zonose išdavimo sąlygas taip, kad nebūtų sudaromos prielaidos diskriminacijai dėl socialinės padėties, kai tokio leidimo negali gauti asmenys, deklaravę savo gyvenamąją vietą apmokestinamoje zonoje ir turintys savo vardu registruotą automobilį (pavyzdžiui, nustatant alternatyvų vairuotojo pažymėjimo turėjimui reikalavimą pateikti gyventojų vardu automobilio registracijos dokumentus).

Atsižvelgdama į tai, kas išdėstyta, bei vadovaudamasi Lygių galimybių įstatymo 10 straipsniu, 14 straipsniu, 17 straipsniu, 29 straipsnio 2 dalies 3 punktu, 30 straipsnio 3 dalimi,

lygių galimybių kontrolierė

n u s p r e n d ž i a:

1. Pasiūlyti Vilniaus miesto savivaldybei papildyti Vilniaus miesto savivaldybės tarybos 2011 m. liepos 13 d. sprendimu Nr. 1-127 patvirtintus Vietinės rinkliavos už naudojimąsi Tarybos nustatytais mokamomis vietomis automobiliams statyti nuostatus (2021 m. sausio 6 d. redakcija) taip, kad ir tie Vilniaus miesto gyventojai, kurie yra deklaravę gyvenamąją vietą gyvenamojoje patalpoje, kurioje galioja gyventojams išduodami leidimai statyti automobilius mokamose automobilių stovėjimo vietose, tačiau neturi vairuotojo pažymėjimo, bet turi nuosavybės teisę valdomą automobilį, galėtų kreiptis dėl leidimo statyti savo automobilį šalia gyvenamosios vietos ir mokėti už šio automobilio statymą lengvatinį rinkliavos mokestį išdavimo.

2. Kreiptis į Vilniaus miesto savivaldybę ir siūlyti išnagrinėti sprendime išdėstytas aplinkybes, rekomendacijas ir išvadas bei teisės aktų nustatyta tvarka apie nagrinėjimo rezultatus informuoti lygių galimybių kontrolierių ne vėliau kaip per 30 dienų nuo sprendimo gavimo dienos.

3. Su sprendimu supažindinti Vilniaus miesto savivaldybę.

Sprendimas per 1 (vieną) mėnesį nuo jo gavimo dienos gali būti skundžiamas Regionų administraciniam teismui Lietuvos Respublikos administracinių bylų teisenos įstatymo nustatyta tvarka arba Lietuvos administracinių ginčų komisijai (Vilniaus g. 27, 01402 Vilnius) Lietuvos Respublikos ikiteisminio administracinių ginčų nagrinėjimo tvarkos įstatyme nustatyta tvarka.

Seimo kontrolierė,
pavaduojanti lygių galimybių kontrolierę

Jolita Miliuvienė